

Listy Galantským 1

Milí bratia a sestry,

je mi veľmi ľúto, že túto nedeľu nebudeme mať bohoslužby v Galante v súvislosti s opatreniami proti šíreniu Covid19. S napätím sme čakali, ako sa vyvinie situácia a čo nové opatrenia budú znamenať pre náš cirkevný zbor. Po niekoľkohodinovom neúspešnom snažení sa preniesť zvuk z kostola do zborovej miestnosti sa nakoniec predsedníctvo CZ rozhodlo, že túto nedeľu bohoslužby nebudú a do budúceho týždňa nájdeme spôsob, ako si zachovať spoločné bohoslužby každú nedeľu. Zvažujeme niekoľko možností aj v zmysle *usmernenia predsedníctva našej cirkvi*, ktoré sa nám pre krátkosť času nepodarilo zorganizovať:

- preniesieme do zborovej miestnosti zvuk z bohoslužieb z kostola,
- preniesieme do zborovej miestnosti obraz aj zvuk bohoslužieb z kostola,
- budeme mať paralelne dvoje bohoslužby aj v kostole aj v zborovej miestnosti s dvoma farármi,
- skrátime bohoslužby tak, aby sme mohli mať v Galante dvoje za sebou.

Bratia a sestry zúčastňujúci sa našich bohoslužieb sú najohrozenejšou skupinou a my by sme veľmi neradi ohrozili ich zdravie. Rozumiem aj tomu, keď sa niekto rozhodne, že na čas prestane navštevovať služby Božie, a preto ponúkame možnosť prečítať si kázeň aj doma prostredníctvom týchto Listov galantským. V prípade, že vám ich môžeme doručovať elektronicky, prosím napíšte mi na miroslav.kerekrety@gmail.com. Ak uprednostníte formu doručenia do schránky tak ako teraz, radi vám ich doručíme v tlačenej forme. Keby ste vedeli o niekom, kto by si možno tiež rád prečítal nedeľnú kázeň, prosím, aby ste mu ju po prečítaní posunuli, alebo dali nám vedieť jeho meno a adresu. Ak by vám dobre padlo sa s niekým porozprávať, môžete nám pokojne zavolať na **0918/828360 b. farár Kerekrety alebo 0905/237075 b. farár Mlynár** a my vám zavoláme naspäť. V prípade, že by ste potrebovali pomoc a je to v našich silách, rovnako sa na nás môžete obrátiť.

Váš zborový farár Miroslav Kerekrety

Kázeň na 17. nedeľu po Svätej Trojici 2020

O skromnosti a pravej pohostinnosti

Evanjelium podľa Lukáša 14,7-14

„Keď spozoroval, ako si vyberali popredné miesta, povedal pozvaným toto podobenstvo: Keď ťa niekto pozve na svadbu, nesadni si na prvé miesto, aby medzi pozvanými nebol snád' vzácnejší, ako si ty, a ten, čo pozval teba i jeho, prišiel by a povedal by ti: Prepust' miesto tomu! A vtedy začal by si s hanbou sedieť na poslednom mieste. Ale keď ťa pozvú, choď, sadni si na posledné miesto, aby ti ten, čo ťa pozval, povedal, keď príde: Priateľ môj, sadni si vyššie. Vtedy budeš mať česť u všetkých spolustolovníkov. Lebo každý, kto sa povyšuje, bude ponížený, a kto sa ponizuje, bude povýšený.

A povedal aj tomu, čo Ho pozval: Keď dávaš obed alebo večeru, nevolaj si priateľov, bratov, príbuzných, bohatých susedov, aby ťa azda pozvali aj oni a odplatili sa ti. Ale keď dávaš hostinu, povolaj chudobných, mrzákov, chromých, slepých, a budeš blahoslavený, že ti nemajú čím odplatiť, lebo dostane sa ti odplaty pri vzkriesení spravodlivých.“

Bratia a sestry,

mám pocit, že súčasná situácia a z nej vyplývajúce opatrenia zmenili naše luteránske zvyklosti. Keď som pred korunou prišiel do hociktorého evanjelického kostola, väčšina ľudí zvyčajne sedela v posledných laviciach. Všetci tam boli pohromade. Keď sa mi potom niektorí sťažovali, že slabo počujú, musel som sa usmiať. Nuž ak si sadneš do poslednej lavice, čo najďalej od farára, nie je sa čo čudovať, že niekedy nepočuješ. Z tejto skúsenosti usudzujem, že takmer všetci evanjelici poznajú prečítané podobenstvo a zobrali si ho vážne k srdcu. Ochranné opatrenia nás teraz rovnomerne rozdelili do lavíc, preto sedíme v rôznych častiach kostola na určených miestach spĺňajúcich usmernenia. Musím povedať, že aj keď nás je asi vo všeobecnosti menej, takto sa naše kostoly zdajú o čosi plnšie.

Podobenstvo o skromnosti a pravej pohostinnosti nás však nemá viesť k tomu, aby sme sedávali vždy v posledných laviciach.

Najťažšie je kázať na text z Božieho Slova, ktoré je také jednoznačné, že je jeho odkaz každému jasný a ľahko zrozumiteľný. V podstate by na konci tohto podobenstva úplne stačilo povedať: Amen, nech sa tak deje aj pri nás. Pán Ježiš nás pozýva ku skutočnej a úprimnej skromnosti, aj keď sa v čítanom texte skrýva aj akási ľudská múdra opatrnosť. Súhlasia s ním aj slová apoštola Pavla, ktorý v liste Filipským 2,3 hovorí: „*nič nerobte z hašterivosti a márnej ctižiadosti, ale radšej v pokore iných pokladajte za hodnotnejších než seba*“. Keby hostia na svadobnej hostine podobne pristupovali k iným i k sebe samým, Pán Ježiš by podobenstvo ani nemusel rozpovedať. Ale takýto pohľad na iného človeka nám nie je vlastný. Oveľa radšej presadzujeme sami seba, chceme sa blysnúť pred inými, neraz rozprávame o sebe v superlatívoch, len aby sme vynikli a získali obdiv našich poslucháčov. A často to robíme podvedome, nie zámerne. Koľko ľudí je hlboko zahľadených do seba až do takej miery, že nikoho vôkol seba nevníma. Pokladať iného za hodnotnejšieho ako seba, to chce tvrdú Božiu školu pokory a veľkú milosť Božiu. Skromnosti sa človek sám nedokáže naučiť. Zvlášť v konflikte si aj kresťan musí mnohokrát pripomínať, že má mať toho druhého za hodnotnejšieho od seba. A to platí v manželstve, rodine, priateľstve, medzi susedmi či inde. Keď sa mu to ale podarí, ihneď sa mení rétorika i vnútorný prístup ku konkrétnemu človeku a napriek nezhode ho dokáže mať rád a vážiť si ho. Milý brat, milá sestra, ak túžiš po skromnom a pokornom srdci, môžeš sa modliť napríklad týmito slovami: *Pane, prosím, ved' cestu môjho života tak, aby si ma naučil skromnosti a pokore, lebo Ty sa pyšným protivíš, ale pokorným dávaš milosť.*

Záverečné slová prečítaného podobenstva odzrkadľujú aj našu skúsenosť. Ak sa človek sám dokáže pokoriť a niekedy skloniť hlavu, poníženie druhými ho až tak nezasiahne, dokáže to „spracovať“, „prehltnúť“ a ísť v živote ďalej. Ak toho, kto sa ponizuje niekto povýši, je to radostná chvíľa. Ale ten, kto sa povyšuje nad všetkých vôkol seba, hoci len vo svojom vnútri, provokuje si o to, aby ho niekto ďalší, ešte mocnejší, neraz Pán Boh, ponížil, a taký pád je neraz zdrvujúci. Príslovia 16,18 nás poučajú slovami: „*Pýcha prichádza pred skazou a namyslenosť ducha pred pádom.*“

Veľmi zaujímavé sú však aj slová Pána Ježiša k mužovi, ktorý Ho pozval na slávnostnú večeru. Keď pripravuješ obed alebo večeru, nevolaj si priateľov, ktorí ti pozvanie odplatia. Zavolaj chudobných, ktorí sa nemajú ako odplatiť a tak sa ti dostane odplaty pri vzkriesení. Rozmýšľajme spolu, ako Ježišove slová naplniť v dnešnej dobe. Ak mám byť úprimný, neviem si predstaviť, že by sa ku nám domov chodili stravovať bezdomovci, narkomani, tuláci či im podobní ľudia. Nie každý cíti povolanie slúžiť týmto ľudom, nie každý má potrebné obdarovanie či možnosti. Oveľa bližšie mi je uvažovanie hostiteľa z Ježišovho príbehu. Mnohí z nás radi privítajú a pohostia priateľov, rodinu či známych a strávia s nimi príjemný čas pri prestretom stole. A naopak, s radosťou prijmu pozvanie priateľov. Ale tým sme nenaplnili Ježišovo očakávanie. Pravá pohostinnosť je nasýtiť toho, kto ti pozvanie nikdy neopätuje. Ako by naplnenie takejto pravej pohostinnosti mohlo vyzeráť v našich podmienkach? Možno máte doma ovdovelého či opusteného suseda, susedku, ktorých by potešilo, keby ste im z času na čas alebo pravidelne priniesli obed – napríklad v jednorazových boxoch na jedlo. U nás doma by som si vedel predstaviť, že podobne, ako denne pripravujem desiatu a olovrant pre zvyšok rodiny, urobil by som v niektorý deň v týždni takýchto balíčkov viac a odniesol raňajky napríklad ľudom bez domova. Porozmýšľajme každý sám za seba, ako naplniť aj túto časť Ježišovho posolstva. Motiváciou k pravej pohostinnosti pre nás môže byť Božia pohostinnosť pri Večeri Pánovej, kedy sme my hosťami neschopnými odplatiť milosť, ktorú prijímame vďaka utrpeniu a smrti Pána Ježiša Krista na golgotskom kríži za naše hriechy.

Pán Ježiš nás dnes pozýva k skromnosti v medziľudských vzťahoch a pravej pohostinnosti voči tým, ktorí nám ju nikdy neopätujú. Prijmeme aj toto Ježišovo pozvanie?

Amen.

Miroslav Kerekréty